

မိုမိုစု

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ခွဲစိတ်သုံးထိက
မျက်ဝန်းတစ်စုံ

အခန်း (၁)

နွေနှောင်းတစ်ယောက် မနက်ခင်း အိပ်ရာက ထထချင်း ခြံထဲမှ တိုး
ဝှေ့လာသော စံပယ်ပန်း ရနံ့တွေသည် မနက်ခင်းနှင့် အတူ သူမကို ကြို
ဆိုနေကြသည်။ ဒီနေ့ဟာ သူမအတွက် လက်ထောက် ဆရာဝန်အဖြစ်
တာဝန် ထမ်းဆောင်ရမည့် နေ့။ ကံကောင်းချင်တော့ သူမဟာ မန္တလေး
အထွေထွေ ရောဂါကု ဆေးရုံကြီးမှာ တာဝန်ကျခြင်းပင်။ သို့သော် သူမ
အတွက် ကံကောင်းသည် လား၊ ကံဆိုးသည် လား ဆိုတာကတော့ သူမ
အလုပ် သင်ဆင်းတုန်းက ပထမဦးဆုံး ဆင်းခဲ့ရသည့် ခွဲစိတ်ဆောင် (၂)
သို့ ပြန်ကျခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကံကောင်းသည် ဟု လည်း ပြောလို့ ရသည့် အကြောင်းက ခွဲစိတ်
ဆောင် (၂)ဟာ သူမအတွက် သူစိမ်းမဟုတ်။ သို့သော် ကံဆိုးသည် ဟု
ပြောရမှာ တော့ အဲဒီခွဲစိတ်ဆောင် (၂)ဟာ သူမ၏ အနာဟောင်းကို ပြန်
ဆွ စေနိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ခွဲစိတ်ဆောင် (၂) သို့ တက်ရမည့် လှေ
ကားထစ်တိုင်းဟာ သူမ ရင်တွေကို ကြေကွဲစေနိုင်သည်။

သူမ ခြံထဲသို့ ဆင်းသွားကာ စံပယ်တစ်ပွင့် ခူးယူလိုက်၏။ ထိုစံပယ်
ပန်းလေးကို ဖြည်းညင်းစွာ ရှူရှိုက်လိုက်သည့် တစ်ခဏအတွင်း သူမတ
စ်ကိုယ်လုံး အေးမြသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်မှာ ပဲ မိုးဖွဲဖွဲ
လေးတွေ ကျလို့ လာသည်။ စံပယ်ပန်းပွင့်လေး ကိုင်ပြီး ရပ်နေသော သူ
မ မိုးဖွဲတွေအောက်မှာ ဆွံ့အလို့ သွားသည်။

"မိုးဖွဲနှင့် စံပယ်"

စိတ်ထဲကနေ ရေရွတ်လိုက်ပြီး မေ့ထားခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်သော တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိရလို့ သွား သည် ။ မိုးဖွဲတွေအောက်မှာ ပဲ စံပယ်ပွင့်နှင့် အတူ သူမကို ချစ်ခွင့်ပန်ခြင်း ခံခဲ့ရသူတစ်ယောက်၊ အခုတော့ မိုးဖွဲဖွဲ လေးအောက်မှာ စံပယ်ပွင့်လေးနှင့် အတူ သူမ မတုန်မလှုပ် ရပ်လို့နေသည် ။

မိုးဖွဲလေးတွေက တစ်ကိုယ်လုံးကို မစိုရွဲစေသော်လည်း သူမရင်ထဲ ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လို့ သွား၏။ ထိုအချိန်မှာ ပဲ သူမရင်ထဲတွင် ဒီနေ့ဟာ ထူးခြားနေလိမ့်မည်ဟု တွေးထင်လိုက်မိသည် ။ သူမ မိုးဖွဲတွေ အောက်မှာ ပဲ ရပ်နေပြီး ခဏအကြာတွင် အိမ်ထဲပြန်ဝင်ရန် ခြေလှမ်း လှမ်းလိုက်တော့သည် ။

ခပ်မြန်မြန်ပဲ သူမအခန်းထဲ ရောက်လာခဲ့သည် ။ မနက်စာကို ဆေးရုံရောက်မှ စားမည်ဆိုပြီး သူမ ဆေးရုံသွားဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်၏။ အားလုံးပြီးသွားသည့် အချိန်မှာ သူမ ဘယ်လက်တွင် တစ်ခုခု လိုနေတာ နှင့် နာရီကို အမှတ်ရသွားပြီး ...

"နာရီကို စားပွဲပေါ် တင်ထားခဲ့တာပါ"

ဟု ဆိုကာ သူမ လက်ပတ်နာရီလေးကို ကုန်းရှာနေသည် ။ နာရီလေးက စားပွဲခုံအောက် ရောက်လို့ နေသည် ။ သူမနာရီလေးကို ကုန်းကောက်ပြီး လက်မှာ ဝတ်မည်လုပ်တော့ မှန်အက်နေတာကို တွေ့လိုက်ရ၏။

"ဟင်"

သူမ အံ့သြသွားသည် ။ နာရီလေးဟာ စားပွဲခုံပေါ်ကနေ ပြုတ်ကျ

တာနဲ့ မှန်အက် သွားရောလား။ နာရီလေးကို နှမြောတသစွာကြည့်ရင်း သူ့အား သတိရသွားသည် ။

ဒီနာရီလေး အမြဲဝတ်ထားခဲ့တာဟာ သူ့ကို သတိရလို့ ဝတ်ထားခဲ့တာ မဟုတ်သော်လည်း အခုလိုမျိုး မိုးဖွဲဖွဲလေးကျပြီး စံပယ်ပွင့်ချိန်မှာ မှ နာရီလေး မှန်အက်ရခြင်းဟာ သူမအတွက် တိုက်ဆိုင် လွန်းနေသည် ။ နာရီလေး မှန်အက်သွားခဲ့တာ သူသာ သိသွားရင် ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ ဟင့်အင်း ... သူသိစရာ အကြောင်းမှ မရှိတော့တာ။ သူ နွေနှောင်းကို ထားခဲ့ပြီပဲ။

သူမ လက်ပတ်နာရီလေးကို စားပွဲပေါ် အသာလေး ပြန်ထားလိုက်ကာ ဆေးရုံသွားဖို့ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့တော့၏။ သူမ၏ ပထမဆုံး လက်ထောက်ဆရာဝန် ဆင်းမည့် နေ့မှာ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ ရင်ထဲ လေးလံလို့ နေသည် ။

မိုးကျနေလို့ ပဲလား၊ စံပယ်တွေ ပွင့်နေခဲ့လို့ လား။ ဒါမှ မဟုတ် နာရီမှန်အက်သွားခဲ့လို့ လား။ သူမ ကားမောင်းနေရင်း စိတ်ထဲတစ်မျိုး ဖြစ်နေမိသည် ။ မိုးဖွဲဖွဲလေးတွေက တစ်လမ်းလုံး ကျလို့ နေသည် ။ သူမ ကားလေးကို လမ်း (၃၀) ကနေ ဆေးရုံကြီးဝင်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည် ။

အရင်ကဆို ဖျားနာဆောင် (၂) ကနေ ခွဲစိတ်ဆောင် (၂)သို့ လှေကားဖြင့် ခေါက်တို့ခေါက်ပြန် တက်လိုက် ဆင်းလိုက် လုပ်ခဲ့သည်ကို မောသည် ဟု မထင်ခဲ့။ သူမ လှေကားပေါ် မတက်သေးဘဲ ခဏရပ်လိုက်၏။ သူမ စိတ်ထဲတွင် ငိုချင်သွားတာ အမှန်ပင်။ အခုအချိန်မှာ အလုပ်သင် ဆရာဝန်ဘဝကို ပြန် တမ်းတနေတာမျိုးလည်း မဟုတ်။

ဘာကြောင့် များ ခွဲစိတ်ဆောင် (၂)ရဲ့ လှေကားထစ်တွေဟာ သူမ ရင်ကို ကြေကွဲဆို့နှင့် စေတာလဲ။ ဟင့်အင်း ... စိတ်ဓာတ် ပျော့ညံ့လို့ မဖြစ်

ဘူး။ တည်ငြိမ်နေသော နှလုံးသားကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ ဒဏ်ရာထပ်ရ စေလို့ မဖြစ်တော့ပါ။ သူမစိတ်ကို တင်းလိုက်ပြီး လှေကားတစ်ထစ်ပြီး တစ်ထစ် တက်လာခဲ့သည် ။ ခေါင်းငုံ့ပြီး စိတ်မပါသော ခြေလှမ်းမျိုးနှင့် တက်လာရာ လှေကားထစ်တစ်ခုမှာ ထင်မှတ်မထားသည့် အရာတစ်ခု မြင်လိုက်ရတာကြောင့် သူမ ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်လို့ သွားသည် ။

ကတ္တီပါ အနက်ရောင် ဖိနပ်လေး စီးထားသော လှပသည့် ခြေချောင်းလေးတွေ။ ထိုခြေချောင်းလှလှတွေ ဟာလည်း သူမနှင့် အတူ ရပ်တန့်သွားခဲ့သည် ။

သူမ ရင်ခုန်သံတွေ ခေတ္တမျှ မညီမညာ ခုန်သွားခဲ့သည် ။ သူမခေါင်း ကို ဖြည်းညင်းစွာ မော့ကြည့် လိုက်၏။

"ဟင်"

သူမ၏ ပါးစပ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အာမေဍိတ်အသံ။ သူမ ဘာ မှ မပြောနိုင်လောက်အောင် ဆွံ့အ သွားသလို တစ်ဖက်မှ လည်း ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ အံ့ဩနေပုံရသည် ။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မျက်ဝ န်းချင်းဆုံကာ တိတ်ဆိတ်နေကြသည် ။

(၂)နှစ်ပြည့်တော့မည်။ သူ သူမကို ထားသွားခဲ့တာ။ တိုက်တိုက်ဆိုင် ဆိုင် မိုးဖွဲလေးတွေကျပြီး စံပယ်တွေ ပွင့်သည့် နေ့မှာ မှ သူနှင့် ပြန်ဆုံရ တယ်လို့ ၊ သူ နည်းနည်း ပိန်သွားသည် ဟု သူမ ထင်သည် ။ သူ သူမနှင့် ပြတ်သွားသည့် အတွက် စိတ်ဆင်းရဲပြီး မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင် ဖြစ်သွားတာလား။ သူမ ရူးနှမ်းစွာ တွေးလိုက်မိ သည် ။

မဖြစ်နိုင်တာ။ သူမကို ဘယ်သူက အရင် အဆက်အသွက် ဖြတ်ခဲ့ တာလဲ။ သူသာလျှင် သူမကို ထားသွားခဲ့သူလေ၊ မျက်ဝန်းချင်း ဆုံနေရာ မှ

"နွေ"

ဟူသော ညင်သာ ပျော့ပြောင်းသည့် စကားသံလေး သူ့ထံမှ ထွက်ပေါ်လာတော့ သူမ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သူမ အသက်ရှူသံတွေ မြန်လာသည်။ သူမစိတ်လှုပ်ရှား နေတာများ လား။

"နွေ အဆင်ပြေရဲ့ လား"

နောက်ထပ် မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်၏။ သူမ ပြန်မဖြေဘဲ ငြိမ်သက်နေမိသည်။ သူ ဆက်ပြောသည်။

"အဆင်ပြေမယ် ထင်ပါတယ်"

ထိုအချိန်ကျမှ သူမ ရိသဲ့သဲ့အပြုံးတစ်ခု ပြုံးလိုက်ကာ ...

"ပြေတာပေါ့၊ သိပ်ကို ပြေတာပေါ့။ ရှင်မရှိတော့တဲ့ အချိန်ကစပြီး ကျွန်မဘဝက လွတ်လပ်မှုတွေ ရရှိသွားခဲ့တာ"

အရင်ကဆို ကိုကိုနှင့် နွေ ဆိုပြီး ပြောလေ့ရှိသည့် သူမ။ အခုတော့ ရှင်နှင့် ကျွန်မတဲ့ လား။ သူမ တကယ်ပဲ သူ့ကို စိတ်နာသွားပြီလား။

"ဘယ်လို"

သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆိုတဲ့ စကားပြောဖို့ ရှင့်ကို စောင့်နေခဲ့တာ"

သူမ ပြောလိုက်တော့ သူမမျက်လုံးချင်း ပြန်ဆုံလိုက်ပြီး...

"ဘာအတွက်လဲ နွေ"

"ကျွန်မကို ထားသွားခဲ့တဲ့ အတွက်၊ လွတ်လပ်ခွင့် ပေးလိုက်တဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်"

သူမ ရွဲ့သလို၊ ထေ့သလို ပြောလိုက်တော့ သူ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ။

"တောင်းပန်ပါတယ် နွေ"

သူ အားမရှိတော့သည့် အရှုံးပေးချင်သည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

"တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး။ ရှင်ကတော့ ထင်နေမှာ ပဲနော်။ ရှင့်ကို မျှော်လင့်တောင့်တ နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေခဲ့တယ်မို့လား"

ထိုအချိန်မှာ သူမျက်လုံး စုံမှိတ်လိုက်ပြီး လက်ကာပြလိုက်ကာ ...

"တော်ပါတော့"

"မတော်ဘူး ဆက်ပြောရမှာ ပဲ။ ကျွန်မ ရှင့်ကို မျှော်လင့်နေမယ်လို့ ထင်နေခဲ့တာမို့လား"

သူ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ နားထောင်နေသည် ။ သူ၏ မျက်နှာ သိသိသာသာ ညှိုးကျသွား၏။ သူမ မျက်နှာတင်းလိုက်တာ ...

"ရှင် ကျွန်မကို ထားသွားခဲ့တဲ့ နေ့ကစပြီး ရင်ထဲကနေ အပြီးအပိုင် ရှင့်ကို ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ"

သူ သူမ မျက်ဝန်းတွေကို သေချာကြည့်လိုက်သည် ။ သူမ မျက်ဝန်းတွေက အရင်လို ပျော့ပျောင်းနွေးထွေး မနေခဲ့တာတော့ အမှန်။ သူမ နှလုံးသားလည်း အေးစက်သွားခဲ့ပြီ ထင်သည် ။

"ဒါနဲ့ ရှင်ပိန်သွားသလားလို့ "

သူ ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်လိုက်ပြီး ...

"နွေနှောင်းကတော့ ပိုချောလာတယ်။ ပိုပြီး အဖိုးတန်လာသလိုပဲ။ ဒါကြောင့် "

သူ စကားရပ်တန့် သွားခဲ့သည် ။ သူ ဆက်၍ မပြောတော့။

"ကျွန်မ ရှင့်ကို တော်တော်မုန်းသွားခဲ့တယ် သိလား"

"မုန်းတယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

သူမ စကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲ တစ်စုံတစ်ရာက ဆုတ်ဖြဲသွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ စူးခနဲနာကျင် လို့ သွားရ၏။

"တကယ် မုန်းသွားခဲ့တာလား"

သူ့အသံက ဆွေးမြည့်နေသည် ။

"ဘာလဲ ... ကျွန်မက ရှင့်ကို စနေတယ်လို့ ရှင်ထင်နေတာလား"

သူ ဘာမှ မပြောဘဲ မျက်လွှာလေး ချလိုက်သည် ။ သူမ မေးခွန်းတစ်ခု ဆက်မေးလိုက်သည် ။

"ဘာလို့ ထားခဲ့တာလဲ"

သူမ အသံ ပျော့လို့ သွား၏။ ထိုအချိန်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လှေကားပေါ်တက် လာပြီး...

"ဆရာ နေကောင်းရဲ့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့... ကောင်းပါတယ်"

သူ သူမကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ...

"နောက်မှ တွေ့ကြရအောင်"

ဟု ဆိုကာ အောက်ဆင်း သွားတော့သည် ။ ထိုအမျိုးသမီးက နွေနှောင်းကို မြင်သွားပြီ...

"ဟယ် ညီမလေးနွေနှောင်း ... လှလာလိုက်တာ ကြည့်ပါဦး"

"ကျေးဇူးပါ၊ မမလည်း ပိုလှလာတယ်"

"ဒါနဲ့ posting က ဘယ်မှာ တာဝန်ကျလဲ"

"SU II (ခွဲစိတ်ဆောင် ၂) မမ"

"ဟန်ကျတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ညည်းတို့ အစ်ကိုကို အားပေးလိုက်ပါဦး"

ထိုအမျိုးသမီးရဲ့ စကားကြောင့် သူမ နားမလည်နိုင်အောင်
ဖြစ်သွားပြီး ...

"ဘာကို အားပေးခိုင်းတာလဲ မသိဘူး"

"ဟင် ... မသိဘူးလား၊ နွေနှောင်းနဲ့ သူနဲ့ အဲဒီလောက်ဆင်တာ"

"အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားတာကြာပြီ မမ"

သူမ မျက်မှောက်ကြုတ်ပြီး ပြောလိုက်သည် ။ ထိုအမျိုးသမီးက သ
က်ပြင်းချရင်း ...

"စောတုန်းက အောက်ဆင်းသွားတဲ့ ညည်းတို့ အစ်ကိုဟာ ... "

ထိုအမျိုးသမီးရဲ့ စကားအဆုံးမှာ သူမ သွေးပျက်ချောက်ချား သွား
တော့သည် ။ သူမ မူးနောက်သလို ဖြစ်သွားကာ ဟန်ချက်ကို မနည်းပြန်
ထိန်း လိုက်ရ၏။

ချက်ချင်းပဲ သူမ လှေကား တစ်လျှောက်အောက်သို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့
သည် ။ သို့သော် သူမရှိတော့။ ဖျားနာဆောင် (၂) ရှေ့တွင် သူ့ကို ရှာနေမိ
သည် ။ သူမ သူနှင့် တွေ့မှ ဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် (၂) နှစ်တိတိ မခေါ်ဘဲ
ထားခဲ့သည့် ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို သူမ အလျင်အမြန် နှိပ်လိုက်တော့သ
ည် ။

ဖုန်းဝင်သွား၏ ... မိုးဖွဲဖွဲလေးတွေက ရွာသွန်းလို့ နေဆဲ။
